

ოთ 1000 ყმაშვილში მხოლოდ 500
მიატანს ხუთის წლის წლო-
ვანობას. ერთ მილიონ ადამიან-
თაგან მხოლოდ ორი მიაღწევს ას-
წლიადის. რითი აისწება ეს, თუ
არა ამ კანონით. როდესაც ეს მავა-
ლითები მოგვყავს, რასაცვირველია,
სახეში მიღებული არა გვაქვს იგი
კლება, რომელიც მოსდევს ომებს,
ჭარს, ეპიდემიებს და სხვა გარეგანს
მოვლენას ბუნებისას". ამ ორის თვა-
სების არსებობა აისწება მით, რომ
გაუმაძლარ ნდომა-შეძლების გამრავ-
ლებისას აქვს ბუნებრივი საზღვა-
რი, რომელიც პროფესორმა ფიზიო-
ლოგიურად ახსნა.

გაათავა თუ არა ლექცია პატივცე
მულმა პროფესორმა, ატყდა ხელ
ახლავ ხანგრძლივი ტაშის-ცემა და
ვაშა-ვაშას ძახილი, სანამ პროფესო-
რი დარბაზილამ გავიღოდა. ამ ხმაუ-
რობაში და აღტაცებაში გაისმა ქარ-
თული ხმა სტუდენტისა: "გაუმარჯო
ჩენს თავად ივანეგითარხან-მოურავს."

დავათავებ მით, რომ ყველა სტუ-
დენტის სახეზედ წაიკითხავდით სიხა-
რულს, რომ ამისთანა გამოჩენილი
ფიზიოლოგის დაფასება წილად ერ-
გო ჩენს უნივერსიტეტს და დიდ
მადლობას უკეთებდნენ სტუდენტე-
ბი საერთო განათლების მინისტრს.
რომლის მიწვევით პროფესორმა თ-
ივ. თარხან-მოურავმა დაიწყო პე-
ტერბურგის უნივერსიტეტში ლექ-
ციების კითხვა. ამით სტუდენტები
ეძლევათ შეძლება მოუსმინონ ლექ-
ციები დიდად პატივცემულ და გა-
მოჩენილ ფაზიოლოგს. დაფასება კა-
ცის შრომისა საზოგადოების მხრივ
ყოველთვის შეადგენს მიწებს, რო-
უფრო მეტად იშრომოს კაცმა. ამ

გვარი ოვაციები უმნიშვნელო ა
არის, როგორც იმისათვის, ვინც
ჰმართავს ამ ოვაციებს, აგრეთვა
იმისთვისაც, ვისაც უმართავენ. პირ
ვდლს ემატება მხერია, ხალისი, უდ
ვიძებს სფრენილს მოუსვერად განა
რძოს თავისი შრომა ამ მეცნიერები
შესწავლისა ძნელს სარჩიელზე, მე
რეს-კი სულით ამაღლებს და უნთქ
გულში, ნამეტანაც ახალგაზღობა
სურვილს პატიოსან შრომისას და პ
ტიოსან მიბაძვისას.

ი. ჩ

◆◆◆

შუალედ-გაზეთიებიდამ

ამოკრებილი ამბები.

— ბირჯომში პურის-არაყის სახლედ
ქარხანა, რომელიც კუთვნოდა მის იმპერი
ტორებითს უმაღლესობას ღიდს მთავარს დ
ხეილ ნიკოლოზის ძეს, უყილიათ მათა ს
ღომონოვთა, რომელთაც კონიაკის ქარხა
აქვთ ტფილისში. ახალ ნაყიღს ქარხანა
საქმე დაწყება 1-ს დეკემბერს აბ წლის
(კავ.)

— ტფილისის გუბერნატორი შუამდგ
ლობს, რომ ყარისის რეინის გზისთვის ჩიდ
ბი მტკვარს და ხრამშე ისე გაიღოს, რ
ეკიაძეების გასელა-გამოსელა და პირუტყ
გაყანა-გამოყანა შესაძლო იყოს. გამგეო
სახელმწიფო რეინის გზებისას, რომელი
ეს შუამდგომლობა მისევლია, შესაძლოდ
უნახავს შუამდგომლობის აღსრულება
პირობით-კი, რომ ორივ სავლელი რეი
გზისა და კუპაჭ-პირუტყვისა—ერთს სიმა
ღვეზე იყოს და არა ერთი ზემოდ და ერ
ქვემოდ, როგორც ეხლა მუხათ-გვერდის
დია. (კავ.).

— თავმჯდომარეს ქუთაისის საურთიერ
კრელიტისა თავ. თუმანიშვილს უთხოვდნ
გზათა მინისტრმა კურადღება მიაქციოს იმ
რომ, თავდაპირველს პროექტს ამიერ-კავ
სიის რეინის გზისას სახეში ჰქონდა რეი
გზა ზედ ქუთაისზედ გაეტარებინა და მო
ვედრებინა მცირდოდ დასახლებულ
ადლებს, რომელნიც წყალ-დიდობისაგან უ

ზარნი არიან. როცა დაწყეს მუშაობა, მარაც მიზეზით აზრი შესცვალეს და კიდემ დაწყებული ყვირილამდე თავდაცველ პროექტის გზას სხვა მიმართულება ცეს და იმისთვის დაბლაბებზე და ჰარზე გაატარეს, რომელიც დასახლებისა არ ვარგანანო. თავი, თუმანიშვილი ამ რემოვებას აბრალებს, რომ ამ 25 წელიში, რაც ეგ რეინის გზა გაიმართა და მოხს, მკიდროა შორის ცელ გამოიწვია ვილი აწ არსებულ რეინის გზის ახლოს ლო დასახლებულიყო. თავი, თუმანიშვილი იმედოვნებს, რომ გზათა სამინისტრო ათუ აწ წყლებისაგან წამხდარს გზებს აგენს, არამედ შესწორებს იმ შეცდომას რომელიც გზათა გამგობას მოუვიდა, ცა აძიერ-კავკასიის გზა გაიყენა უკაცეს კაობ ადგილებზე. ახლა კარგი შემთხვევა ამბობს თ. თუმანიშვილი, შეცდომის წილებისათ. ამიტომ იგი შუამდგომელი საკრედიტო საზოგადოების სახელითა, ზემოხსნებული თავდაპირველი პროსახეში მიღებულ იქმნას და გზა გაიყენებას შე. ეს შუამდგომელობა გადაუინჯენერ გორჩხავობისათვის, რომ ადგილი ვე შეამოწმოს საგანი ამ შუამდგომელობას და თავისი აზრი წარუდგინოს სამინისტრო (6. ობ.)

— 19-ს ოქტომბერს მამა იანეგი სევმა-კრომშტარელმა იღლესასწაულა შტარში თავისი სახელ-წილების დღე. ვალი ხალხი დაესწრო, ასე რომ სევმოლიდამ თუ სიმღერობოლოდამაც-კამისულნი მისალოცავად. დიდის ამბით დაზღიულ იქმნა თურმე ეს სახელ-წოდე. მრავალი ადრესები, დეპეშები წხულ იქმნა და მრავალი საჩუქარიც თვეს მამა იოანეს. გაზეთი „ნედელია“ გვითხრობს-რა დაწვრილებით გარდახუდის ამბაეს, უმატებს „სამწუხაროდ დიდმა ამბავება სახელ-წილების დღისამ არ ჩაიარა, რომ ზოგიერთი რამ საწმედ არ დართოდა. ერთს პეტერბურგი ჭარს ამოაცალეს უბიდამ იქრის საათოსავე ძეგვით, ოც-და-ათი თუმანი დაურმე, ერთს მანდილოსანს ყელის ქავი. რამდენსამე კაცს ამოაცალეს ქიბუმანიკი ჯიბიდამ. ყოველ ამაზე პროსარდი, რომ თავიდვან ამეცდი უსიამოვნო მსჯავრი, რომლის სიც ვიქნებოდი, როგორც საზღვრო საქმის ერთგული მუშაკის ლის შემშლელი. ჩვენ მოვა

— გაზეთი „გრაულანინ“-ის შუალებაზე, რომ
სახელმწიფო საპატიო მოიწონა პროექტი,
რომელიც შედგენილია იმის თაობაზე, რომ
საგლეხო ბანქმა იყიდვს ხოლმე მიწები სათა-
ვადა-ანაურო სახელმწიფო ბანკისავნ, როცა
იგინი იქ იყიდებიან, იმ აზრით, რომ მერე
გლეხ-კაცთა სახოგადოებათ მიჰყიდოს იმ
ფასად, როგორც დანიშნულ იქნება გასას-
ყიდად.

— ამ მოკლე ხანში შეუდგა მოქმედებას
კომისია, რომელიც დანიშნული იყო მიწათ-
მოქმედების და სახელმწიფო ქონებათა მი-
ნისტრის თანაშემწის ბ-ნ ნარიშეინის თავ-
მჯდომარეობის ქვეშ და რომელსაც მინდო-
ბილი აქვს განიხილოს ტყეთა მფარველობის
კანონები, რომელთ შეცვლა საჭიროდ და-
ნახულ იქმნა. ამ კომისიას დაგალებული აქვს
კრულად გადასინჯოს ხსენებული კანონები
და სახეში იქმნის ყოველივე იგი, რაც
ამ საგანზე ვისგანმე რამე თქმულა და და-
წერილა.

— გაზეთი „ნოვოე ვრემის“ ერთს საში-
ნელს ამბავს მოგვითხრობს: ერთი ვარშავის
გაზეთი ამბობს, რომ რამდენსამე ვერსხე
ვარშავიდამ, საცა დიდი მოსახლეობაა, მრა-
ვალი სახატებულო ადგილ-აგარაკები, ქარხ-
ნები, საწყობები და სხვა ამისთანანი, ძალ-
ლებმი ცოტალი კაცი გაგლიჯეს და შესჭა-
მესო. უბედური, რომელსაც სახელად პრემე-
ვია ადამ იასინსკი, ხელობით დერციკი, ღა-
მე მოდენილა ვარშავისაკნ—ქვითად, გარს
დახვევიან ჯაჭვიდამ აზვებული ძალები,
რომელთაც რამდენსამე წუთს გაუგლეჯით
და შეუჭამით ასე, რომ მარტო ძვლები და
წაგები-ლა გადარჩენილა. ეს ძალები ყო-
ფილა ბ-ნ ს. და ნობელის კერასინის საწყო-
ბისა და ღამით აუზვიათ.

— ლოინის შემახავინი—ვაჭარნი არიან,
თუ შეუჩნენი — ხშირად პტარობენ წყალში
დამბალ პრობებს ბოთლების დასაცმელად.
ამისათვის პრობებს წინა დღით ჰყრიან
წყალში და მთელი დღე და ღამე ალბობენ.
„ВѢСТИКЪ ВИНОДѢЛІЯ“-ს სიტყვით, ამგა-
რად პრობების მომზადება, არ ვარგაო, რად-
განაც ეგრე მომზადებული პრობება ლოინის
ახლებსო. ბევრად უკეთესია, რომ აღუღებულ

ვულალაროთ, მაგრამ სულ მცირე
ხნით კი; აუცილებლად ერთმა ჩვენ-
თაგანმა უნდა ოჯახის ჯეროვანი გა-
ძლოლა იტვირთოს, რომ მეორემ
სახოგადო სამსახური განაგრძოს.

ვალ კარებში დაღვა: იმის ბიძაშვილებმა-კი ხალხი გააპეს და წინ მოექცენ. თიკომ კარებიდამ მლოცველნი გადაათვალიერა და მარჯვენა კუთხის მახლობლად თვალი შეაჩერა... იქ დაინახა ვანო, რომლისთვისაც თვალი აღარ მოუშორებია. გამოვიდა წირვა და ხალხიც გარეთ გამოსასვლელად დაიძრა. თიკო მხოლოდ ეხლა გამოერკედ. საჩქაროდ ჩამოსცილდა კარებს და იქვე კარების შორი ახლო კედელზე მიეყუდა. ეკკლესიიდამ მომავალთა შორის ვანო და იმისი ამხანაგიც გამოვიდნენ. თიკო ვანოს ამხანაგმა შენიშნა და სალამის მისაცემად იმისკენ მიტრიალდა. ვანომ უნებლივედ შიიხედა თიკოსაკენ... საჩქაროდ თავი დალუნა, თითქოს შერცხვაო, მოტრიალდა კიდეც წასასვლელად, მაგრამ თიკოს ხმაშ შეაყენა.

ნო როგორდაც ზლაზნით გაჩუქრებული მიღიოდა და ცდილობდა თაკო სთან გარტო არ დარჩენილიყო; თი კო თითქოს მიუხვდა ვანოს აზრს უცებ შედგა და გამარტოებულ სკა მისაკენ მიტრილდა.

— თქვენ გაისეირეთ, მე-კი ცოტნანს აქ შევისვენებ, ფეხზედ დიღხან ვიდექ და ცოტა არ იყოს დავიღო, უთხრა თიკომ მოსეირნეთ და ისეთის თვალით შეჭხდა ვანოს, რო ვანო ადგილობრივ გაშჩა, გაქვავდ და ფრთებ-ჩამოყრილ ბატსავით დარჩა თიკოსთან, მოსეირნებმა ცოტნანს შეუწყვეტელი გზა განავრდეს ანდრო ჯიბაშვილი წინ მიღიოდა და წამ-და-უწუმ შურიანისა და ბოროტი თვალით თიკოსა და ვანოს გამოხვავდა ხოლმე.

ଶେରଲ୍ପି, କଂଠ ତାଙ୍ଗିଲାଙ୍କ ଏହିପରିଲ୍ଲି
ଖୁବାନିମୁଦ୍ରଣ ମେଜାର୍କି, କଂଠମଳିଲୀ
ବିପ ବିଜନ୍ଧବନ୍ଦି, କଂଗାରୁପ ବାନ୍ଦି
ଦେଇ ବାନ୍ଦିଲୀ ଯେତଗୁଲି ମୁଶ୍କୁଳି
ଲିଲୀ ଶେଫଲ୍‌ଏଲି. କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିର
ବାରିତ ବାନ୍ଦିଲୀ କେତାଲ୍-ଫଲ୍‌ଏ
ମିଳି ବାନ୍ଦିଲୀ ଚାରମାର୍ଗବାସ, ତା
ବାନ୍ଦିଲୀ ମନୋତଥାଙ୍କୁ, ପୁଣ୍ୟଲୀ
ରାତି ଅନ୍ଦାରିଶେବି, ତାଙ୍କି ଦେଇନ୍ଦି
ଦାପ୍-କି ଶେଷିରାନିତ. ଆମିଲି ମନୋତ
କିନ୍ତୁ ବାନ୍ଦିଲୀ ପାତ୍ରିଲିବାନି ମାତ୍ର
ଶୁଣିଲାବା. ମାରତାଲୀବା, କିନ୍ତୁ ଦେଇ
ଦେଇଲି ପୁଣ୍ୟା ମାଗଦେବି ଅରାତ୍ୟକିରଣି,
ଦିନ୍-କି ମେ ପାରାତ ଅଶ୍ଵପିଲ୍‌ପର୍ବତ
ପିରାନାତ ବ୍ରାହ୍ମପୁର ପୂର୍ବ-ପ୍ରଯୁକ୍ତି ମନସାର
ନେଇଲି ଦେଇନିର୍ମାଣବା ଦା...

— ମନୋପା, ବାନନ୍ଦ, କାପ୍ରା ତଥ୍ୟାତି,
ପ୍ରେଲିଓପ୍ପ ପାତ୍ରିଲିବାନିବା, ମାଗରାବ
ଗନ୍ଧା, କଂଠ ମେ ଅଦାମିବାନିବା ଫାମା
ବାନା କିମ୍ବ କେଲିତ ଅରିଲି ଅଦାମିବା
ମିଳିଶାତ୍ରାତ୍ମବା ଦା ଗରିବନିବା ଦାରି

— მაშ რა ვქნა? სასოწარკვეთია
ლებით წამოიძახა თიკომ და მიაჩერ-
და ვანოს. თიკოს თვალებში ვანომ
ნათლად ამოიკითხა მუდარა, ხევწნა.
ვანომ მალე მოაშორა თეალი და
მცირე სიჩუმის შემდეგ განაგრძო.
— რა ჰქნა? თუ მე მეკითხები, ჩე-
მი გულ-შრფელი რჩევა ეს არის:
მოთმინება, ხასიათი მოიკიბე და
შენს ნორჩის საქმეს ნუ ულალატებ,
გაუფურჩენ ელად ნუ მოუღებ ბო-
ლოს. ეკადე ნიათაგი მართვი და

— გამარჯობა, ვანო!

ვანო ხმა ამოულებლივ მიუახლო-
ვდა თკოს და ხელი გაუწიოდა. ამ
დროს ეკალესიიდგან თკოს ბიძაშვი-
ლებიც გამოვიდნენ, ვანოს და იმის
ამხანაგს მიესალმნენ და უფროსმა სი-
ცილით უთხრა თკოს.

— თკო, რა მშენიერი დარია.
ვგონებ აღრეც არის და ბალისკენ
გავიაროთ, ყმაშვილებიც ჩეინთან წა-

გაუმებულნი ისევნენ. ორივე თავ-ჩა
ქინდრული მიწას დასკეროდნენ, გუ
ლი საშინლად უცემდათ და ხმის ამო
ლებას ვერა ჰაედავლნენ. ისევ თიკო
სძლია გაუბედაობას და ნელის ხმი
შეეკითხა ვანოს.

— ვანო, რატომ აღარ მოდიხა
ჩემთან?

ვანო ხმას არ იღებდა.

— ვანო, შენ ეითაპარა იბი, ა

ესეც რომ არ იყოს, განა ად
ნურს მოთხოვნილებას შეუძლია
გავვეჩრწნას, რომ ჩვენი მოვალ
დაგვავიშვილეს? არა ვანო, შენ
თაბ სასტიკადა სჯი. განა ერთ
ორი მაგალითია კაცობრიობის
ვრებაში, რომ მყუდრო ოჯახობ
ცხოვრებასთან, ოჯახის წევრნი
მული-შვილის სახელს სანაქე
აჭარაბინ?

შეურკყველი მოუპოვო. ჩა-კი სკო-
ლის საფუძვლიან გზაზედ დააყენებ,
საიმედო პირს გარდაეცი იგი და
შენ-კი პირნათლად, სინიდისის დაუ-
ქინჯნავად შეგიძლიან საკუთარს ოჯა-
ხობრივს ცხოვრებასა და სიამოვნე-
ბას თავისუფლად დაეწაფო.

— დიდის სიამოვნებით! ერთხმად
წამოიძენეს ვანომ და იმისმა ამზანაგმა.
ხუთივენი ქალაქის ბალისკენ წავი-
დნენ. ბალში შესვლისათანავე მოსე-
ირნეთ მეემატა ახალგაზდა წამოსა-
დეგი ყმაწვილი კაცი ანდრო ჯიბა-
შვილი.
ახლად მოსულმა ანდრომ ყველას

მესამე კვირაა ჩემთან აღარ მოსულ
ხარ, მერე რა მიზეზია, რატომ ა
მეუბნები? გაუმცორა თკომ.

ვანომ თავი აიმალლა და აკანკა
ლებულის ხმით უპასუხა.

— მე მკითხვე მიზეზს?

— სწორედ! განა ისეთი რა გან
ყენინე, რომ ჩემთან მოსვლას აღა
ჰქალრულობა?

— კმარა, გააწყვეტინა სიტყვა
ნომ, მე მხოლოდ შენი აზრი მა
ნებდა. ვვრ წარმოვიდგინე, რომ
ლად დაწყებული საქმით გატაცებ
ლი, იმისი ერთგული დარაჯი
მალე, როცა დაწყებული საქმე ჯ
კიდევ ნორჩია, შენს აზრს უღად
ტებდი. ამ აზრით გაგშორდი. მა

